

OBČINA KAMNIK
KOMISIJA ZA MANDATNA VPRAŠANJA,
VOLITVE IN IMENOVANJA

Šifra: 03203-1/2002-1/5
Datum: 31.1.2006

OBČINA KAMNIK
OBČINSKI SVET

ZADEVA: PREDLOG SKLEPA O PODELITVI PRIZNANJ OBČINE KAMNIK
V LETU 2006

PREDLAGATELJ: Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja

POROČEVALEC: Gregor Koncilja, predsednik komisije

PRAVNA OSNOVA: 9. člen Statuta Občine Kamnik (Uradni list RS, št. 47/99, 40/01
in 68/03) ter 10. člen Odloka o priznanjih Občine Kamnik
(Uradni list RS, št. 75/96, 13/99 in 91/01)

NAMEN: Obravnava in sprejem

PREDLOG SKLEPA:

Občinski svet sprejme predlog Sklepa o podelitvi priznanj Občine Kamnik v letu 2006.

Obrazložitev:

Komisija za mandatna vprašanja, volitve in imenovanja je na svoji 29. seji, dne 25.1.2006, obravnavala predloge, ki so prispeli na razpis za podelitev priznanj Občine Kamnik v letu 2006. Do predpisanega roka, 14. januarja 2006, je prispelo šestnajst predlogov za podelitev 15 priznanj: enemu javnemu zavodu, dvema društvoma in dvanajstim posameznikom.

Komisija je po razpravi pripravila predlog sklepa, s katerim predlaga občinskemu svetu, da v letu 2005 podeli: eno zlato, tri srebrna, štiri bronasta in štiri posebna priznanja Občine Kamnik.

Komisija predlaga občinskemu svetu, da obravnava in sprejme predlagani sklep.

Gregor Koncilja
PREDSEDNIK

Priloga:

- predlog Sklepa o podelitvi priznanj Občine Kamnik v letu 2006

Na podlagi 9. člena Statuta Občine Kamnik (Uradni list RS, št. 47/99, 40/01 in 68/03) in 10. člena Odloka o priznanjih Občine Kamnik (Uradni list RS, št. 75/96, 13/99 in 91/01) je Občinski svet Občine Kamnik na seji, dne, sprejel

S K L E P:

1. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Božotu Matičiču **zlato priznanje Občine Kamnik** za več kot 65-letno uspešno dejavnost na področju glasbenega poustvarjanja, tvornega sooblikovanja in spodbujanja raznovrstnih dosežkov kulturnega ljubiteljstva na Kamniškem in k prepoznavnosti Kamnika v slovenskem in mednarodnem prostoru.

Božo Matičič, rojen leta 1926 v Kamniku, je že kot otrok sledil stopinjam svojega očeta, harmonikarja in godbenika Leopolda, opazneje pa se je v kulturno dogajanje rodnega mesta vključil leta 1938, ko je kot dvanajstletni harmonikar pred domačim občinstvom nastopil v spevoigri V Indijo Koromandijo. V predvojnem obdobju je sodeloval na številnih šolskih in društvenih prireditvah tako v Kamniku kot tudi na gostovanjih drugod po Sloveniji, osvoboditev leta 1945 pa po številnih krajih ožje domovine obeleževal kot harmonikar kulturniške skupine Šlandrove brigade.

Službovanje v Beogradu v letih 1947-52 njegovega ljubiteljskega kulturnega zanosa ni prekinilo: bil je plesalec v znameniti folklorni skupini Abrašević, v prestolnici Jugoslavije je ustanovil in vodil svojo glasbeno skupino, ki ji je ob repertoarju iz Slovenije in drugih republik poslušalstvo vedno rado prisluhnilo tako doma kot na tujem.

Povratak na kamniške odre je Božo Matičič zaznamoval s sodelovanjem v spevoigri Planinska roža (1952), sledilo je obdobje njegovih nepreštevanih nastopov v različnih vlogah: ustanovil in osem let je vodil Folklorno skupino Podjetja Kamnik (KIK), kot harmonikar je bil ustanovitelj in vodja skoraj 35 let delujočega ansambla Veseli hribovci – Miki jazz. Poleg izvrstnega instrumentalista na kromatični harmoniki pa se je Božo Matičič vse bolj uveljavljal tudi kot organizator, animator in pobudnik razvoja raznovrstnih kulturnih dejavnosti v ožjem in širšem okolju. Zavzemal se je za kulturno izobraževanje na različnih ravneh, ob tem pa spodbujal raznovrstna angažiranja domačih »potencialov«, zlasti med mladino. Tako je leta 1972 s povezavo vrste dejavnikov na relaciji kulturne politike in glasbenega šolstva tvorno sodeloval pri ustanovitvi medobčinskega Simfoničnega orkestra Domžale-Kamnik, leta 1976 pa pri oživitvi delovanja kamniške godbe (Mestne godbe Kamnik), katere predsednik in »spiritus agens« je bil polni dve desetletji.

Zavzemanje za oblikovanje žlahtnega kulturnega profila Kamnika, temelječega na dolgoletni tradiciji predhodnih generacij, je s spodbujanjem in uveljavljanjem novih oblik in vsebin Božo Matičič artikuliral kot praktični izvajalec, kot zavzeti društveni delavec in kot kulturni politik, saj je bil vrsto let nosilec vidnih funkcij v različnih organih kulturne politike (tudi predsednik Kulturne skupnosti Kamnik). Med različnimi zvrstmi kulture je osebni angažma Boža Matičiča dolga leta vendarle s posebno pozornostjo usmerjen na področje društvenih dejavnosti, materialnih pogojev, financiranja, sodelovanja in povezovanja ter javnih predstavitev tako imenovanega kulturnega »ljubiteljstva«.

Z zavzemanjem za profesionalizacijo strokovnih opravil na tem področju in z več kot desetletnim predsedovanjem Zvezi kulturnih organizacij Kamnik je Božo Matičič doprinesel k vrsti sistemskih rešitev, ki so različnim izvajalcem, društvom in poklicnim ustvarjalcem, omogočile ustrežnejše pogoje dela, (ne samo kamniški) javnosti pa bogato in prepoznavno bero kulturnih dogodkov.

Kot glasbenik je Božo Matičič upravičeno imenovan za dostojnega naslednika legendarnega harmonikarja Avgusta Stanka. Pri nas vse redkejšo glasbilo, kromatična harmonika, v Božotovih rokah ohranja popularnost, bodisi v repertoarju priredb slovenskih in tujih narodnih pesmi, zimzelenih melodij starejših obdobij in zabavnoglasbenih uspešnic povojnih generacij. S pestro programsko ponudbo in virtuoznimi izvedbami melodij je Božo bodisi kot solist bodisi kot spremljevalec različnih vokalnih izvajalcev vedno dobrodošel izvajalec na številnih nastopih doma in na tujem.

Kot prepoznavni izvajalec je izdal tudi več glasbenih kaset in CD plošč, nastopal v programih domačih in tujih radijskih in televizijskih postaj in tudi pri filmu. Ob koncertni dejavnosti je zlasti v zadnjih dveh desetletjih nepogrešljiv na pomembnejših prireditvah, proslavah in svečanostih v domačem kamniškem okolju, največ tistih v organizaciji Zveze kulturnih organizacij Kamnik, kamniške območne izpostave Javnega sklada R Slovenije za kulturne dejavnosti, Planinskega društva in Društva upokojencev Kamnik ter ZB NOV Kamnik in Društva izgnancev, v širšem okolju pa pod okriljem Zveze društev upokojencev Slovenije. Različnim organizatorjem na področju kulture, turizma, športa in drugih civilno-družbenih ter humanitarnih dejavnosti je neštetokrat, večidel brezplačno, pomagal tudi pri tehnični izvedbi prireditev.

Ime svojega rodnega Kamnika in Slovenije pa je Božo Matičič več desetletij uspešno predstavljal tudi v zamejstvu in tujini: v povojnem obdobju po vseh republikah nekdanje Jugoslavije, pa med koroškimi in tržaškimi rojaki v Avstriji in Italiji; s svojo harmoniko je, denimo, »oral ledino« pri sodelovanju Kamnika z mesti Ennigerloh v Vestfaliji in Andechs na Bavarskem ter Trofaiach na avstrijskem Štajerskem in Kočani v Makedoniji...Tako Slovencem kot tujcem je ostajal v hvaležnem spominu po nastopih še v vrsti drugih krajev in dežel po stari celini...

Boža Matičiča, ime Kamnika in Slovenije so si s številnih nastopov v okviru dveh turnej Slovenske izseljenske matice zapomnili med drugim tudi v San Franciscu, Los Angelesu, Houstonu, Las Vegasu in Hollywoodu v ZDA ter Vancouvru in Calgaryju v Kanadi...

2. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Janezu Borisu Ivancu srebrno priznanje Občine Kamnik za aktivno delo na področju mednarodnega sodelovanja.

Janez Boris Ivanc se je rodil 30. julija 1936 v Kranju kot drugi otrok očetu Slovencu in materi Makedonki. Osnovno šolo je leta 1943 začel obiskovati v Kranju. Konec tega leta je njegovega očeta, ki je bil upokojeni oficir jugoslovanske kraljeve vojske, odpeljal gestapo in ga neznano kje zaprl. Čez dve leti je morala oditi iz Kranja v pregnanstvo tudi njegova mati z otroci in babico. Tri leta so hodili iz taborišča v taborišče, in sicer od Jesenic do Maribora, od Spielfed-Strassa, Judenburga, Fonsdorfa, Dietersdorfa, Murdorfa do Kapfenberga. Končna postaja je bilo leta 1948 taborišče Trofaiach, kjer so ostali do leta 1960. Družina je živela zelo slabo in v pomanjkanju, vendar srečni, ker se jim je po dolgih letih pridružil tudi oče.

Leta 1948 je Janez začel hoditi v meščansko šolo, kjer pa v začetku ni bil preveč uspešen ravno zaradi pomanjkljivega znanja nemškega jezika. Kot delavec, zaposlen v livarni Donawitz v Leobnu, je dobil štipendijo, s katero je nadaljeval šolanje na tehnični šoli. Svojo upokožitev je dočkal kot vodja enega od oddelkov inštituta za raziskovanje kvalitete jekla. Kljub svoji starosti je še vedno polno zaposlen in aktiven, zlasti kot vodja gradbenega odbora za obnovo župne cerkve v Trofaiachu. Od samega začetka, t.j. od leta 1997 sodeluje tudi pri projektu mednarodnega sodelovanja med pobratenima občinama Kamnik in Trofaiach. Janez zelo rad poudarja, da na tem področju ne dela in ne sodeluje, ampak prijateljuje. Ustvarja in tke prijateljske stike, h katerim je veliko pripomogla tudi njegova družina – žena Zdenka ter hčerki Ursula in Andrea.

Ga. Marjeta Humar ga je leta 2004 v enem od člankov v Kamniškem zborniku takole opisala: »Mož z zanimivo življenjsko usodo, ki je zaradi čudnih poveljnih razmer izgubil domovino, ne da bi bil on ali kdorkoli njegovih česa kriv, in po tavanju po taboriščih našel svoj dom in prijatelje v Trofaiachu.«

Ko smo pred skoraj desetimi leti vzpostavili začetne povezave med Občino Kamnik in Trofaiach, na pobudo direktorja Muzeja Trofaiach, je bil Janez Ivanc med najaktivnejšimi sodelavci, bil je prevajalec, pobudnik aktivnosti in vsebin sodelovanja. Občina Trofaiach ga je zadolžila za številne naloge, ki jih je z veseljem izpolnil, brezplačno. Na številnih prireditvah je bil tudi sam, svoje soobčane je prepričal v lepoto Kamnika in Slovenije, organiziral je številne izlete po naši domovini. Tudi z njegovo pomočjo se medobčinsko sodelovanje uresničuje na vseh področjih življenja in ustvarjanja, od gasilstva, kulture, izobraževanja, športa, gospodarstva, turizma ... Pomemben je njegov prispevek pri sooblikovanju programa, na osnovi katerega je Občina Kamnik prejela priznanje Evropske unije in priznanje Častne zastave EU.

3. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Alojzu Berlecu **srebrno priznanje Občine Kamnik za njegov prispevek k razvoju likovne umetnosti na Kamniškem.**

Alojz Berlec, rojen leta 1949 v Ljubljani, stanujoč Vrhpolje 177, Kamnik, je po osnovni šoli končal Šolo za oblikovanje v Ljubljani (1969), študij slikarstva pa nadaljeval na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani in leta 1974 diplomiral pri profesorjih Maksimu Sedeju in Kiarju Mešku.

Že med študijem je bil znan kot izraziti risar, ki je svoje risarsko znanje izpilil do perfekcije; za risbo in mali akt je leta 1972 prejel študentsko Prešernovo nagrado. Istega leta ga že najdemo med soustanovitelji kamniške likovne skupine Nova, kjer se je v družbi vrstnikov različnih likovnih artikulacij mlade generacije uspešno predstavil na skupinski razstavi v Galeriji Veronika. Z domačo galerijo skupina Nova ostane dejavno povezana več kot tri desetletja, njeni člani pa se ob več skupinskih razstavah tod večkrat predstavljajo tudi samostojno in sodelujejo tudi pri likovnih projektih gostujočih avtorjev.

Alojz Berlec s samostojnimi slikarskimi predstavami (Galerija Veronika, Galerija Repanšek, Galerija Pika) ustvarjalno ni navzoč le v domačem Kamniku, ampak tudi v drugih galerijah in likovnih razstaviščih po Sloveniji (Bežigradska galerija Ljubljana, Pilonova galerija Ajdovščina, Grad Murska Sobota, itd.), prav tako je kot prepoznavni likovni umetnik prisoten pri številnih skupinskih razstavah od domačega Kamnika (Nova, Atelje Bluf, Podobe Gorenjske, Kamniški likovni trenutki) do Ljubljane (več razstav Akademije za likovno umetnost, Društva slovenskih likovnih umetnikov, Mestna galerija, Razstavišče Riharda Jakopiča itd.), Škofje Loke, Brda pri Kranju in drugih krajev; pomembno je tudi Berlečevo sodelovanje pri številnih likovnih

kolonijah, ekstemporih in delavnicah v ožjem in širšem okolju (Šutna Kamnik, Velika Planina, Pod skalo Kamnik, Mekinje, Izlake-Zagorje, Brdo pri Kranju, Laze na Notranjskem, Reški bienale itd.). V mednarodnem prostoru je bil prisoten z udeležbami na več likovnih akcijah oz. razstavah v Nemčiji, Avstriji, na Madžarskem, na Hrvaškem in v Bosni.

Avtorjevo strokovno širino so sooblikovale tudi izkušnje ilustratorja in oblikovalca pri Cankarjevi založbi, pa tudi sodelovanje pri razstavi eksponatov Leonarda da Vincija v Narodnem muzeju v Ljubljani.

Kot akademski slikar s prepoznavnim umetniškim rokopisom je Alojz Berlec zavzeto predan tudi pedagoškemu delu: po začetnem službovanju na kamniški OŠ Frana Albrehta zdaj že več kot 25 let posreduje likovno znanje učencem OŠ Toma Brejca v Kamniku. Ob tem pa se posveča tudi mentorskemu delu: od šolskih likovnih krožkov ga je pot v tej smeri pripeljala do strokovnega vodenja Likovnega društva Tone Kranjc Kamnik; likovnemu izobraževanju in izpopolnjevanju članstva se posveča vse od ustanovitve leta 1999 naprej.

Osnova Berlečevega slikarstva je žlahtna figuralika: trdna in zanesljiva risba. Veliko risarsko in slikarsko znanje potrjujejo njegove zgodnje študije, figure, portreti in tihožitja. Poglavitna značilnost njegovega slikarstva je raziskovanje barvnih in kompozicijskih zakonitosti v okvirih realizma, k vodi včasih do čisto verističnih rešitev. To ga ne ovira, da mestoma v svoje slike vnaša tudi fantastične, celo nadrealistične elemente. Od »Lutk« v znamenju fantastike se vrača k tihožitju, kjer mu gre predvsem za raziskovanje struktur in površin različnih »umetnih« materialov (odvržene pločevinke!) in njihove opaznosti, optične dražljivosti, sporočilnosti...

Pomenljiv delež slikarskega opusa Alojza Berleca predstavlja krajinarstvo, predvsem pejzaži rodnega Kamnika. To so značilni pogledi na staro mestno jedro v različnih dnevniških osvetljavah in različnih letnih časih. Njegove Kamniške vedute segajo od realizma do drznejših študijskih variant, ki so reševane v kopičenju čistih ploskev posameznih barv. Vselej je moč zaznati poglobljeno barvno raziskovanje: gre za tonska preoblikovanja krajine, ki zaživi v neštetih odtenkih zelene in modre in se izpoje v zanj značilnih srebrnkastih tonih; drugič spet zažari v orkestraciji okrov, rjavih in rdečih.

Berlečevo slikarstvo priča o resnem raziskovalcu, ki v mejah na prvi pogled sicer neproblematičnega realističnega odslikavanja krajine in vedute, išče in najde harmonične barvne in kompozicijske rešitve.

Slikarstvo Alojza Berleca je – kot je zapisal njegov stanovski kolega in naš prezgodaj preminuli rojak Dušan Lipovec – žlahtno nadaljevanje slovenske, še posebno kamniške krajinske slikarske tradicije.

4. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Dragu Kovačiču srebrno priznanje Občine Kamnik za vestno in dolgoletno delo na področju ornitofilije.

Drago Kovačič je bil rojen 5. maja 1943 v Celju. Osemletko je končal v Šentjurju pri Celju. Izučil se je za poklic inštalaterja vodovoda, plinskih naprav, centralnega ogrevanja in klima naprav pri Obrtno-montažnem podjetju »Klima« v Celju. V Kamniku je stalno prijavljen od 6. februarja 1962. V službi je bil v takratnem Komunalnem podjetju, ki se je pozneje preimenovalo v Zarja. Tam je bil 6 let, nato je leta 1969 odprl privatno obrt iz svoje stroke, ki jo je opravljal 22 let. Od 20.9.2005 pa je upokojen.

Leta 1972 se je včlanil v Društvo za varstvo in vzgojo ptic v Domžalah, kjer je kmalu postal tajnik društva, na ustanovni skupščini Zveze društev za varstvo in

vzgojo ptic Slovenije pa je bil izvoljen za generalnega sekretarja Zveze. To funkcijo je opravljal 11 let osem let pa je bil njen predsednik. Leta 1979 je v Novem Sadu opravil izpit za ocenjevalca ptic, leto pozneje še izpit za ocenjevanje barvnih kanarčkov. Tako je že nastopal po celi Jugoslaviji kot priznan državni sodnik. Jugoslovanska zveza ga je predlagala svetovni sodniški organizaciji za mednarodnega sodnika. Izpit je pred mednarodno komisijo leta 1987 opravil v Splitu za barvne kanarčke, leta 1990 pa prav tam še izpit za eksote. S tem je postal edini sodnik v Jugoslaviji za eksote in edini sodnik z dvema svetovnima sodniškima licencama. Aktivno se je posvečal Društvu in Zvezi za varstvo in vzgojo ptic 23 let in brezplačno opravljal delo, ki mu je bilo zaupano.

Drago Kovačič že 34 let intenzivno in aktivno skrbi za ohranjanje žive narave predvsem ptic, s predavanji in članki v strokovnih revijah pa tudi ostalih časopisih pa prenaša svoje znanje na mlajšo kot starejšo populacijo. Bil je ustanovitelj in začetni 8 letni predsednik društva Kamnik (od leta 1983 njegov častni predsednik), je priznan mednarodni sodnik in hkrati eden vrhunskih slovenskih gojiteljev sobnih ptic, za katere je prejel večje število najvišjih priznanj.

Drago Kovačič je še vedno aktiven in vsestransko vpet v delo na področju ornitofilije, za kar je prejel vsa najvišja jugoslovanska in slovenska priznanja, zlati znak za zasluge do zlate plakete slovenske Zveze, je pa tudi nosilec zlatega mednarodnega sodniškega znaka.

5. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje ge. Ivi Kramarjevi Šubelj **bronasto priznanje Občine Kamnik za varstvo etnološke dediščine na Kamniškem.**

Iva Kramar Šubelj, rojena 12.2.1953 v Ljubljani, stanujoča Perovo 16 A, Kamnik, je strokovna sodelavka in raziskovalka s področja dediščine stavbarstva v samostojnem podjetju.

Njen življenjski izziv je etnološka dediščina, predvsem izročilo in varstvo le-te. Svojo vlogo v tem izzivu vidi v prepoznavnosti v »živem« muzeju, kar je dokazala tako v Budnarjevi muzejski hiši v Zgornjih Palovčah nad Kamnikom kot tudi v Preskarjevi bajti na Veliki planini. Z Budnarjevo hišo dobesedno živi že sedem let, v njej pa poleg ohranjanja življenja, kakršno je bilo nekoč pred dvesto leti, skrbi za zanimive razstave, predavanja, prikaze različnih dejavnosti in organizira najrazličnejše delavnice, povezane z etnološko dediščino. V zadnjih treh letih, to je v poletnih mesecih, skrbi še za Preskarjevo bajto na Veliki planini, ki ji z doslednim delom želi vrniti nekdanje pastirsko življenje, hkrati pa ta »pastirski stan« obravnavati kot »živi« muzej.

V svojem ustvarjalnem opusu je kot avtorica pripravila večje število razstav in sicer: Dediščina in kultura stavbarstva na Slovenskem, stare kritine, kamnoseštvo, kovaštvo, Dediščina stavbarstva Primorska in Kras, Bovška hiša, Slovenski dom, Vrata – dediščina – rezbana vrata Tuhinjske doline, Odpadki v gradbeništvu in varovanja okolja. Sodelovala je pri pripravi razstave Rekonstrukcija krogovičij poznogotskih oken cerkve Sv. Primoža nad Kamnikom. Iva Šubelj Kramar je prav tako sodelovala pri mnogih razstavah in obnovah dediščine, aktivna pa je tudi na mednarodnih posvetil o ljudski arhitekturi.

Poleg njenih prizadevanj o oživljanju Budnarjeve muzejske hiše in Preskarjeve bajte želi Iva Šubelj Kramar obnoviti še nekatere pomembne objekte naše dediščine, med katerimi velja omeniti sušilnice sadja Tuhinjski dolini.

Za svoje delo in prizadevanja v Budnarjevi muzejski hiši je Iva Šubelj Kramar leta 2004 prejela 1. nagrado družine Ford, najvišje priznanje za ohranjanje kulturne dediščine pri nas.

6. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje ge. Majdi Peterlinovi **bronasto priznanje Občine Kamnik** za oživljanje ter ohranjanje duhovne in kulturne dediščine na Kamniškem.

Majdo Peterlin odlikuje dolgoletno prostovoljno in zastonjsko delo, človeška toplina in vzpodbudne besede za vsakega človeka.

Majda Peterlin je v preteklih letih vsak teden veliko svojega prostega časa posvetila oblikovanju pevskega zbora pri frančiškanih v Kamniku. Izbor pesmi, ki ga je pripravljala je stalno spreminjala, saj je zahtevnost del rasla skupaj z rastjo pevskega zbora in izobraženostjo oziroma talentom pevcev. Redno je v izbor vključevala avtorje kamniškega okolja kot sta Gačnik in Mihelčič.

Pevci so se skozi ta leta oblikovali in program je postajal zahtevnejši.

Poleg velikega truda, ki ga je Majda Peterlin namenila oblikovanju pevskega zbora, je s svojo toplino in talenti pripomogla tudi k doživetim izvedbam omenjenih del, predvsem na koru frančiškanske cerkve, v kateri je tudi igrala spremljavo na orgle. Majda Peterlin se je udeležila številnih izobraževanj za voditelje cerkvenih zborov in organiste. Nazadnje se je pevski zbor oblikoval do te mere, da je taktirko predala današnjemu zborovodju Janezu Klobčarju, vendar ga še vedno spremlja na orgle in ga vodi s spodbudo, organizacijo vaj, ki potekajo najmanj enkrat tedensko. Poleg delovanja v pevskem zboru frančiškanske cerkve, ki je večkrat gostoval v različnih kamniških ustanovah (na primer v Domu za ostarele), je Majda Peterlin oblikovala svoje talente in več let sodelovala v kamniškem pevskem zboru Cantemus, pridno izpopolnjevala svoje znanje na orglah, ker je dodatno zaposlovalo njen prosti čas. Tako še danes petje pevskega zbora razveseljuje in bogati številne obiskovalce svetih maš v frančiškanski cerkvi sv. Jakoba. V osemdesetih letih je Majda Peterlin nekaj let vodila dekliški ministrantski pevski zbor, kjer je dekletom pomagala oblikovati glasove in jih učila tehnike petja, njeno delo je mlada dekleta s svojim zgledom predanosti delu bila svetel zgled v občutljivih najstniških letih.

Poleg dela z ljudmi, ki ga zahteva vodenje in oblikovanje pevskega zbora, pomeni njeno delo izjemen prispevek h kulturi mesta Kamnik. Orgelska in orkestrska glasba ter solistično in zborovsko petje so namreč nepogrešljiv del dolgoletne kulturne tradicije v Kamniku.

7. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Medobčinskemu društvu invalidov Kamnik **bronasto priznanje Občine Kamnik** za 30-letnico uspešnega delovanja na humanitarnem področju.

Medobčinsko društvo invalidov Kamnik je v letu 2005 praznovalo 30-letnico uspešnega delovanja na humanitarnem področju. Trenutno je v društvo včlanjenih nekaj čez 1100 delovnih invalidov iz občin Kamnik in Komenda.

V okviru svoje redne dejavnosti vsako leto izda Informator društva z vsemi potrebnimi informacijami o pravicah in koriščenju ugodnosti, programom izletov, okrevanj in prireditvev ter žepni koledar z istim programom, ki ju prejmejo vsi redni člani. Na telefonskem odzivniku so objavljene informacije o akcijah društva. Med uradnimi urami je članom omogočeno svetovanje v zvezi s problemi zaradi invalidnosti, problemi v delovnem okolju ter o urejanju in vodenju postopkov za

reševanje le-teh. Članom nudijo neposredno pomoč pri pripravi vloge (pritožbe, prošnje) na ustrezne institucije. Aktivni in drugi člani društva se udeležujejo vseh usposabljanj, ki jih organizira Zveza delovnih invalidov Slovenije (ZDIS) in izobraževalne institucije za zaposlene in nezaposlene invalide in invalide z določeno invalidnostjo. Preko društva lahko invalidi v zvezi s svojo invalidnostjo koristijo brezplačno pravno pomoč v Pravno informacijskem centru nevladnih organizacij (PIC) v Ljubljani.

MDI Kamnik izvaja program resocializacije članov društva, integracije v kulturno in družbeno življenje v novih razmerah ter pomoč invalidom skozi ustvarjalne delavnice. Redno se izvajajo obiski nepokretnih, težko bolnih in invalidov z omejeno možnostjo gibanja v bivalnih prostorih ali operirancev po težjih posegih, ki se jim zdravstveno stanje počasi ali pa sploh ne izboljšuje. Društvo skrbi za ohranjanje zdravja svojih članov in organizira okrevanja v hotelu Delfin v Izoli in v termah Topolšica, kopalne izlete v slovenska zdravilišča, združene z ogledom kulturnih in drugih zanimivosti, letno srečanje invalidov občin Kamnik in Komenda, pustovanje, martinovanje in silvestrovanje. Organiziranih oblik druženja se je v preteklem letu udeležilo okrog 325 invalidov s spremljevalci.

Člani MDI Kamnik se vključujejo v interesne dejavnosti na področju ročnih in kulturno-umetniških ustvarjalnosti, udeležujejo se tudi petdnevnih ustvarjalnih delavnic v organizaciji ZDIS. Bolni člani so veseli stikov v okviru medsebojne pomoči, udeleženci izletov, okrevanj in drugih druženj pravijo, da se jim po udeležbi na teh aktivnostih društva počutje občutno izboljša, ugotovijo svoje zmožnosti ustvarjanja in poglobijo znanje na posameznih področjih dela.

Izredno pomemben je program rehabilitacije in ohranjanja psihofizičnih sposobnosti delovnih invalidov. Društvo člane društva pošilja na rehabilitacijske programe v slovenska zdravilišča, ki jih organizira ZDIS. Društvo izvaja tudi program pomoči članom z nižjimi dohodki in jim omogoča cenejše ali brezplačno koriščenje akcij oz. programov društva.

8. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Domu starejših občanov Kamnik bronasto priznanje Občine Kamnik za 30-letno delovanje na polju humanosti in skrbi za starejše ljudi.

Dom starejših občanov Kamnik uspešno deluje že polnih 30 let, saj je prve stanovalce sprejel že leta 1975 s kapaciteto 144 postelj. V tem času se je stalno izpopolnjeval, razvijal in širil, tako, da je danes zelo sodobno urejen in sprejme lahko 223 stanovalcev. Na voljo je 61 enoposteljnih, 62 dvoposteljnih, 2 triposteljne in 7 štiriposteljne sobe. Poleg možnosti prebivanja, ima Dom urejene skupne prostore, ambulanto, avlo s točilnico, jedilnico, večnamensko dvorano, prostore fizioterapije, delovne terapije, dietno kuhinjo, dnevne prostore, kapelo.

V domu se stanovalci zelo dobro počutijo, saj imajo na voljo vrsto društvenih aktivnosti za življenje v tretjem življenjskem obdobju, zdravstvene, kulturne in vsestranske dejavnosti. Stanovalcem je na voljo tudi domska knjižnica, pedikura, frizerska in verska storitev, izposoja časopisov in drugega materiala. Dom skrbi, da svojim stanovalcem omogoči čim ugodnejše počutje, čeprav je družbena struktura stanovalcev sedaj bolj kritična, kot je bila v začetku delovanja doma.

Poleg oskrbe in nudenja pomoči rednim stanovalcem doma, ima dom skrb tudi za aktivnosti izven doma z razvažanjem navadnih in dietnih kosil občanom občine Kamnik in Komenda. Poleg tega so na voljo v domu tudi ugodnosti za pranje, likanje perila, šiviljske usluge in drugo, zlasti tistim, ki tega na lastnem domu ne zmorejo.

S posebnim zadovoljstvom lahko ugotovimo, da je v tem domu našlo miren kotiček, kar 151 občanov Kamnika in 17 občanov iz občine Komenda.

Vsestransko angažirano osebje in vodstvo doma se trudi, da v celoti izpolni želje in potrebe stanovalcev. Trenutno je v domu zaposlenih več kot 100 delavcev, ki vzorno opravljajo svojo družbeno in humanitarno dejavnost. Aktivnosti Doma starejših občanov celo presegajo redne obveznosti, ki so domu predpisane in s tem širijo in krepijo zaupanje v družbeno vlogo podobnih ustanov. Dom zelo uspešno sodeluje z drugimi institucijami in organizacijami, ki jim je skrb za starejše občane pomembno poslanstvo.

Dom zaposluje tudi brezposelne osebe v okviru programa javnih del, kar prispeva k blažitvi težkih socialnih položajev brezposelnih.

9. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Primožu Hiengu posebno priznanje Občine Kamnik za njegove novinarske prispevke, s katerimi je prispeval k prepoznavnosti Kamnika v širšem slovenskem prostoru.

Primož Hieng se je rodil 1. septembra 1955 v Ljubljani. Že med študijem na Fakulteti za sociologijo, politične vede in novinarstvo se je začel ukvarjati s pisanjem in fotografiranjem.

Leta 1978 se je redno zaposlil na Radiu Glas Ljubljane, kjer je bil po letu 1987 urednik dopisništva. Primož Hieng je v slovenskem novinarskem prostoru prisoten že več kot 30 let, od tega pa je skoraj 20 let tesno povezan s Kamnikom. Že kot novinar in urednik dopisništva na Radiu Glas Ljubljane si je prizadeval za se večjo prisotnost poročil, reportaž in drugih novinarskih zvrsti iz Kamnika in okolice v radijskem programu. Že od začetka njegove zaposlitve na Radiu Glas Ljubljane novembra 1978 je aktivno spremljal dogajanje v kamniški občini, po letu 1987, ko je postal urednik dopisništva RGL, pa je intenzivno sodeloval s pokojno novinarko Romano Grčar, ki je aktivno poročala za RGL.

V letih 1993 do 1996 je bil nekaj časa glavni in odgovorni urednik glasila Utrip, jeseni 1997 pa je začel z izdajanjem informativno razvedrilne revije Kamniške novice, kjer je že deveto leto glavni in odgovorni urednik revije. Z objektivnim pisanjem bralcu ponuja številne informacije iz življenja in dela celotne občine Kamnik in ostalih občin ljubljanske regije. Prizadeva si za odkrito in zavzeto pisanje o dogodkih in ljudeh. S temami o slovenski zgodovini, etnologiji in zanimivih ljudeh se redno tedensko vsako soboto oglašča tudi v prilogi TT Slovenskih novic, kjer je bilo v zadnjih treh letih objavljenih prek 50 prispevkov prav s področja Kamnika. Tako je v časopisu z izredno visoko naklado 130.000 izvodov na svojevrsten način promoviral Kamnik, njegove zaslužne ljudi, dejavnosti, etnološke posebnosti in zgodovino.

Primož Hieng se je v zadnjih desetih letih uveljavil tudi na področju fotografije. Tako je od leta 1996 do 2005 pripravil devet avtorskih fotografskih razstav, večino motivike pa je posvetil Kamniku. Še posebej odmevna je bila lanska razstava Soline – med nebom in zemljo, fotografska pripoved solin, posnetih iz zraka. Na fotografskem področju ves čas redno sodeluje z Agencijo za turizem in podjetništvo občine Kamnik, z izvrstno fotografijo pa dopolnjuje svoje pisanje v Kamniških novicah.

Poznamo ga vsi in mnogo ljudi razmišlja o njem kot človeku, ki je znal dvigniti glavo. Kar je še pomembneje, ostal je zvest mestu Kamnik in okolju, ki ga resnično ljubi, to pa lahko čutimo v vsakem stavku in njegovi fotografiji.

10. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. Antonu Špenku posebno priznanje Občine Kamnik za širjenje zavesti o etnološki dediščini na Kamniškem.

Tone Špenko se je rodil 8. septembra 1959 v Šmarci pri Kamniku. Po končanem izobraževanju v kemijski stroki se je zaposlil v tovarni Lek v Mengšu, kjer je pred prezaposlitvijo v Ljubljano več let deloval kot vodja oddelka.

Ob svojih službenih obveznostih se Tone Špenko z veliko zavzetostjo in ljubeznijo ukvarja še s številnimi zanimivimi dejavnostmi, med katerimi pomembno mesto zavzemata dve področji: astronomija in jasličarstvo.

Iz svojega observatorija v Tunjicah pri Kamniku Tone Špenko z veliko zavzetostjo opazuje in beleži nebesne pojave, o njih objavlja strokovne članke ter organizira javne ogleda.

Ob tem pa Tone Špenko že nekaj let izdeluje jaslice v kamniški frančiškanski cerkvi. Njegove jaslice niso le postavljanje figur, ampak umetniška ustvarjalnost. Z jaslično pokrajino je nekajkrat predstavil tipično podobo Velike planine, zadnja leta pa se je posvetil prikazovanju njegovega domačega okolja, rodne Šmarce. Večino figur ustvarja sam, prav tako so v njegovi delavnici nastale tipične velikoplaninske bajte ter nižinski kozolci in toplerji. Pod njegovimi rokami oživijo predstavitve različnih kmečkih opravil na polju (npr. orača ter sejalca). Tako gre v bistvu za študij bogatega ljudskega materiala Kamnika in okolice, katerega izsledke izrazi in predstavi v umetnosti jasličarstva.

O jaslicah gre dober glas in tako si jih pridejo ogledovat iz vse Slovenije. Velikoplaninske jaslice so gostovale tudi že po drugih cerkvah na Slovenskem: leta 2004 so bile postavljene v Ljubljani, 2005 pa v Novem mestu.

V izdelovanje in postavljanje jaslic je vsa družina Špenko, Tone skupaj s soprogo in sinovoma, vložila veliko dela, prostega časa in dobre volje. Občinsko priznanje naj bo potrditev dosedanjega dela in vzpodbuda za naprej.

11. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje g. g. Danijelu Hampu posebno priznanje Občine Kamnik za njegovo nesebično pomoč mladim zasvojenim z drogo.

Gospod Danijel Hamp v zadnjem letu in pol večino svojega prostega časa posveča pomoči mladim, ki so zasvojeni z drogo. To delo opravlja povsem prostovoljno in izredno požrtvovalno. Njegovi predanosti in želji po reševanju odvisnikov pa gotovo botruje tudi osebna izkušnja, saj droga ni prizanesla niti enemu od ožjih družinskih članov.

Odkar je (po naključju) pomagal prvemu fantu, ki je zaradi odvisnosti hotel storiti samomor in ga prepričal, da se je odšel zdraviti v komunio, se je za to po Kamniku hitro razvedelo in se je nanj začelo obračati vse več odvisnikov.

Do zdaj je v dobrem letu prepričal že 15 mladih ljudi, da so opustili drogo in se odločili za zdravljenje. Ti mladi so bili zasvojeni s heroinom, stari so od 20 do 27 let in skoraj vsi Kamničani. Z njimi je v stalnem stiku, tudi ko so v komunah, poleg tega so se prvi že začeli vračati domov in ve, da jim mora pomagati še naprej, saj lahko ob pomanjkanju podpore znova zabredejo v odvisnost. Zanje se poteguje tudi na sodišču, saj je večina zaradi potrebe po drogi v preteklosti zagrešila kazniva dejanja, stališče Danijela Hampa pa je, da bi zaporna kazen lahko te mlade ljudi ponovno pahnila v zasvojenosti in da jih lahko reši le polno vključevanje v družbo, pomoč pri šolanju in iskanju zaposlitve.

Pri delovanju ga vodi zlasti načelo: »Kdor reši enega človeka, reši svet.« Vsak je človek vreden pomoči in Danijel Hamp se je, kolikor je v njegovi moči, potrudil za vsakega posameznika, ki se je obrnil nanj.

12. Občinski svet Občine Kamnik podeljuje Tunjiškemu oktetu posebno priznanje Občine Kamnik za njegov prispevek k bogatenju kamniške zborovske kulture.

Začetki delovanja Tunjiškega okteta segajo v leto 1985, ko je skupina pevcev, ki so že dalj časa peli v različnih zborih, odločila, da v takšnem sestavu poskuša bolj intenzivno negovati slovensko narodno pesem.

Sprva so nastopali predvsem na proslavah in priložnostnih prireditvah ter od vsega začetka na vseh revijah pevskih zborov. Vztrajno so dvigali kvalitetni nivo in širili repertoar pesmi. Ob deseti obletnici delovanja so izdali samostojno kaseto ter v tem času vsako leto organizirali samostojne koncerte, na katere so vabili tudi druge zборе. Ko je na srečanju pevcev v Šentjerneju na Dolenjskem zamrla predstavitev manjših pevskih skupin, so se člani Tunjiškega okteta odločili, da sami prevzamejo organizacijo takšnih srečanj, predvsem za skupine osrednje Slovenije in Gorenjske. Do sedaj je bilo takšnih srečanj sedem, pod skupnim imenom Pozdrav Mariji. V polnih 20 letih delovanja so člani okteta prekrizarili tudi vsa pokopališča v naši občini in tudi daleč izven nje, kamor so bili vabljeni, da bi peli ob slovesu od mrtvih. Zadnjih nekaj let so poleg vseh obveznosti, ki jih takšen sestav težko usklajuje, svoje poslanstvo ponesli med naše rojake v Italijo in Avstrijo. Pripravili so dobrodelen koncert za žrtve poplav v Kanalski dolini, vsako leto pa se udeležujejo pevskih srečanj med rojaki na avstrijskem Koroškem.

Tunjiški oktet je kot tak razpoznaven zbor s prijetno melodiko in ubranim petjem saj zbor v tem obdobju praktično nastopa v stalni sestavi.

Šifra: 03203-1/2002-1/5

Datum:

Anton Tone Smolnikar
ŽUPAN
OBČINE KAMNIK